

Стариятъ царъ видѣлъ, че днитѣ на земния му животъ сж преброени вече. Той решилъ да изпѣлни и последния дългъ къмъ своя народъ — да избере най-достойния отъ синоветѣ си за своя тронъ.

Но не било лесно за царя да направи своя изборъ. Той ималъ трима сина, ала и тримата си приличали така, както си приличатъ класоветѣ въ една пшеничена нива.

Три дни и три нощи мислилъ царьтъ, па повикалъ най-стария си синъ и му казалъ:

— Синко, въ царството ни върлува страшна болестъ. Тя покосява хиляди люде и нито лѣкаритѣ, нито тѣхнитѣ билки могатъ да я спратъ. Нощесъ ми се яви на сънъ Божи пратеникъ. Той ми каза, че това е наказание отъ Бога. Ако азъ пожертвувамъ, — каза той, — най-скжпото си, Всевишниятъ ще укроти своя гнѣвъ. Ето, азъ те повикахъ, за да ти съобща, да се приготвишъ за смъртъта. Защото ти си ми най-скжпото съкровище на този свѣтъ. Иди, прости се съ близкитѣ си и ела при мене.

Като чулъ тѣзи думи, голѣмиятъ царски синъ пребледнѣлъ като платно и изгубилъ ума си отъ страхъ.

Той излѣзълъ и не се върналъ вече. Царьтъ изпратилъ да го потърсятъ, но не го намѣрили никжде. Избѣгалъ билъ изъ царството дори.

Тогава царьтъ повикалъ втория си синъ. И нему той казалъ сжщото. Но и вториятъ синъ изчезналъ сжщо, както първия.

Най-сетне дошелъ редъ и на най-малкия синъ. Като чулъ той думитѣ на баща си, навелъ глава и се отправилъ за стаята си. Влѣзналъ тамъ, заключилъ се отвжтре, а ключа хвърлилъ презъ прозореца навънъ, за да не би, обзетъ отъ слабостъ, да побѣгне презъ нощьта.

На сутриньта той повикалъ слугитѣ и имъ заповѣ-